

[Voigt.]

per for et mål, som er diametralt modsat af ens eget, kan man kun respektere, når kampen føres i ærlighedens og redelighedens navn uden at fordække og camouflere ens metoder og målsætning.“

Det var i sandhedens navn saglige og kloge ord, lad det være sagt her i en god stund.

Når det er sagt, så kan man spørge: hvorfor står jeg her i dag på denne talerstol? Jo, det gør jeg da, fordi denne sag er politisk, for ellers stod jeg her jo ikke. Jeg står her, fordi hr. Glistrup en kold januar dag i tv fortalte befolkningen, hvor tåbeligt det system, vi lever under, er. Jeg sagde til mig selv: det kan ikke være rigtigt, at nogle skal slippe for at betale skat, når andre er tynget i knæ af skattetrykket. Et sådant system er uholdbart, uretfærdigt, uanstændigt og direkte skadeligt for tilliden til vore folkevalgte, som har fabrikeret disse love. Når nogle i den grad, fordi de har kløgt og indsigt i lovene, og her tænker jeg naturligvis på lovgiverne, kan narre de mindre kloge, så er der noget galt, og det må kunne ændres. Når man prøver at sætte sig ind i sagen og får at vide, at masser af sagførere, lærere, fabrikanter, direktører, store olieselskaber og andre velbjærgede i tusindvis udnytter lovenes elendige fabrikation, og får at vide, at en hr. Glistrup hele vejen op igennem 1960'erne har sendt den ene skrivelse efter den anden til de siddende finansministre og ikke så meget som har fået et komma som svar på sin venlighed ved at påpege hullerne i vort skattesystem, ja, så må man slå korsets tegn og anræbe de højere magter om hjælp. Man spørger også sig selv: mon ikke det er strafbart for politikerne at lave love, der kan omgås af dem, som er klogere end politikerne og embedsmændene? Man spørger også sig selv: mon ikke de vågner op? Og gør de det? Nej, de slumrer blot videre og fortsætter i samme spor. Nå ja, en finansminister gik af, men hvad hjalp det? Intet som helst.

Så begynder man at tænke, og selv om mange af de ærede medlemmer i dette høje ting ikke rigtig vil tro det, så mener jeg bestemt, at jeg kan tænke, trods det at jeg kun har gået i stråttækt skole og ikke er cand. polit., som dette ting er spækket med. Man prøver at gøre op med sig selv og spørger sig

selv: kan der da ikke gøres noget ved dette system? Man skriver i al sin afmægtighed læserbreve til dagspressen og beder politikerne lave systemet om. Ingen gider svare. Hvad gør man så? Ja, man tænker videre, så godt man formår, og kommer frem til, at man selv må gøre noget ved det. Man skriver til den fæle sagfører, Mogens Glistrup, og beder ham om at gå ind i politik og hjælpe til med at få lovene lavet om, og den fæle sagfører svarer tilbage: jeg takker for Deres henvendelse og kan forsikre Dem for, at jeg vil gøre alt, hvad der er muligt, for at få fodfæste blandt gammelpolitikerne på Christiansborg.

Senere erfarer man så, at ingen vil have denne mand, der for åben skjærm har sagt: jeg har en trækprocent på nul, fordi lovene er sådan udformet, at de ikke er klare nok, at de er til at gennemhulle, at de simpelt hen er utroligt mangelfulde. Pludselig finder denne fæle sagfører på, at han vil starte et nyt parti med det formål først og fremmest at bekæmpe det tåbelige skattesystem og ikke mindst skrive lovene om, så en ganske almindelig borger uden en højere uddannelse kan forstå dem. Man tænker så: nu bliver de gamle sære mænd da gale, når sådan en fæl sagfører, som ikke betaler skat, starter et nyt parti. Og man tænker selv: hvorfor skal man snakke med en hoven kontorassistent, hvis det kunne blive muligt at hviske statsministeren et par kloge sandheder i øret? Man melder sig så under fanerne ved denne fæle mand og går med ind i fremskridtsbevægelsen for at lave systemet om med risiko for at blive miljøskadet i denne akademikerinstitution, som folketinget efterhånden har udviklet sig til at blive.

Da galluptal pludselig med stor hast viser, at denne bevægelse, fremskridtsbevægelsen, har stor tilslutning blandt befolkningen, stikker de gamle sære mænd hovederne sammen og siger: ja men han er jo skatte snyder, ham kan vi da ikke have her i folketinget, og den største hetz i Danmarks historie begynder. Politikerne, pressen og retssystemet går i gang og forsøger at knuse denne politiske starut. Jeg skal undlade fra dette høje tings talerstol at referere, hvad man kalder ham, idet næstformanden så med god ret kunne fratage mig ordet, og det ville jeg nødig udsættes for.

Men det lykkedes ikke at standse ham.